

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	III K 1/20	
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
		Czyn przypisany oskarżone mu A. S.	
		<p>W dniu 5 lutego 2019 roku w W. przy ulicy (...) w przychodni (...). R. obiecał udzielić korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł lekarzowi sądowemu w osobie K. R. w zamian za wydanie zaświadczenia o niemożności stawiennictwa na rozprawie w sprawie sygn. akt VII P 39/16 w Sądzie Okręgowym Warszawa – Praga w Warszawie, przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,</p> <p>tj. czyn z art. 229 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód		
A. S. został wezwany w charakterze świadka na rozprawę, w sprawie o sygn. VII P 39/16. Termin rozprawy, mającej odbyć się przed Sądem Okręgowym w Warszawie,	zeznania K. R. (k. 13v, 96v-97, 176-178, 180) zeznania H. M. (k. 179-180)		

wyznaczono na 6 lutego 2019 roku.

W dniu 5 lutego 2019 r. o godz. 14:00 A. S. przyszedł do przychodni (...). R., znajdującej się w W. przy ul. (...). K. R. pełnił wówczas funkcję lekarza sądowego.

Przed wejściem do gabinetu lekarskiego, pracownica rejestracji H. M. poprosiła A. S. o okazanie dowodu osobistego, a następnie zapisała jego dane osobowe.

Następnie mężczyzna udał się do gabinetu K. R..

K. R. ponownie wylegitymował mężczyznę i nie powziął żadnych wątpliwości co do jego tożsamości. A. S. powiedział, że nie chce stawiać się na rozprawę, potrzebuje zwolnienia lekarskiego i ma nadzieję, że da się to załatwić. Następnie otworzył teczkę z dokumentami, w której były dwa banknoty 200-złotowe. K. R. oświadczył, że wezwie Policję. Wówczas A. S. zabrał teczkę i opuścił gabinet.

K. R. w tym samym dniu zawiadomił o zdarzeniu Policję, wskazując dane świadka, który się u niego stawił i sygn. sprawy, w której miało zostać przedstawione zaświadczenie.

A. S. nie był karany.	karta karna (k. 185)		
A. S. zgłosił utratę dowodu osobistego, który został unieważniony w dniu 21 września 2015 r.	informacja Policji (k. 118)		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód		
To nie A. S., lecz jego pracownik P. B. pojawił się w gabinecie K. R., żeby odebrać zaświadczenie o niemożności stawiennictwa swego szefa na rozprawę, co było wcześniej ustalone z recepcją.	zeznania P. B. (k. 163-164)		
A. S. przez cały dzień 05 lutego 2019 r. pracował w siedzibie firmy (...) S.A. wraz z M. W.. Przez cały ten dzień wysyłał wiadomości mailowe.	wiadomości mailowe (koperta k. 68), zeznania M. W. (k. 122-123)		
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania K. R.	wiarygodne:	

		<p>- osoba obca, nie miał powodu do składania fałszywych zeznań na niekorzyść oskarżonego,</p> <p>- zeznania kompatybilne z zeznaniami recepcjonistki H. M.,</p> <p>- K. R. nie rozpoznał A. S. jako osoby, która proponowała mu przyjęcie korzyści majątkowej (k. 96v-97) – fakt ten nie stanowił jednak logicznego argumentu dla całkowitego zanegowania jego zeznań w zakresie tożsamości osoby, z którą wówczas rozmawiał oraz czynności podejmowanych w zakresie jej zweryfikowania. Nadto czynność okazania wizerunku miała miejsce w listopadzie 2020 roku, tj. po upływie roku i dziewięciu miesięcy od dnia zdarzenia, co wobec krótkotrwałego kontaktu i niewątpliwie emocjonalnego dla lekarza przebiegu zdarzenia ma oczywiście negatywny, co zrozumiałe dla Sądu, wpływ na wiarygodne i kategoryczne stwierdzenie bądź zanegowanie wizerunku kogokolwiek</p> <p>- na marginesie: świadek nie rozpoznał również wizerunku P. B. (k. 147)</p>	
	zeznania H. M.	<p>wiarygodne:</p> <p>- osoba obca,</p>	

		<ul style="list-style-type: none"> - zeznania spójne z zeznaniami K. R., - szczegółowe i przekonywujące co do szczerości (zapamiętała zdarzenie, ponieważ nigdy wcześniej nie była obecna przy próbie wręczenia korzyści majątkowej lekarzowi) 	
	dokumentacja medyczna	<p>miarodajna:</p> <p>nie kwestionowana przez strony co do wiarygodności i autentyczności</p>	
	karta karna	<p>miarodajna:</p> <p>nie kwestionowana przez strony co do treści</p>	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
		Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego	<p>brak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na rozprawę nie stawił się (k. 107) - na etapie postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 40) 	

	<p>zeznania M. W.</p>	<p>nieprzydatne do wyjaśnienia sprawy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - świadek nie potwierdził okoliczności, na które został powołany przez obronę - świadek to pracownik oskarżonego, zatem osoba uzależniona od niego finansowo, co nakazuje ostrożność w ocenie jego oświadczeń - świadek niemal od razu potrafił wyjaśnić jaka jest różnica między wiadomością mailową wysłaną przez oskarżonego z firmy, a z telefonu – zdaniem Sądu był przygotowany na takie pytanie - świadek nie pamiętał dnia zdarzenia, twierdził, że szef w pracy jest zawsze 	
<p>zeznania P. B.</p>	<p>niewiarygodne:</p> <p>- sprzeczne z zeznaniami K. R. oraz H. M. w zakresie okazywania każdemu z nich dowodu osobistego, jak również z zasadami logiki i doświadczenia życiowego: gdyby rzeczywiście to ten świadek znajdował się w gabinecie i został bezpodstawnie posądzony przez lekarza o próbę wręczenia korzyści majątkowej (cyt. „Miałem wrażenie, że lekarz zrozumiał, że chciałem mu dać te pieniądze” k. 164) we własnym żywotnym interesie próbowałby</p>		

	<p>wyjaśnić nieporozumienie, choćby w ten sposób, jaki zaprezentował przed sądem, nie zaś wychodził z przychodni i pozostawiał sprawę własnemu losowi.</p>	
<p>dokumenty stanowiące załącznik do odpowiedzi na akt oskarżenia</p>	<p><i>niemiarodajne dla oceny, gdzie pozostawał oskarżony w chwili zdarzenia i niepodważające spójnych zeznań świadka K. R. i H. M.:</i></p> <p>- wiadomości mailowe jakie miały być wysłane przez oskarżonego w dniu zdarzenia na okoliczność, że nie dopuścił się zarzucanego czynu, bowiem w tym czasie przebywał w pracy</p> <p>- zdaniem Sądu, nie sposób ustalić, z jakiego urzędu wysłane były krótkie odpowiedzi udzielane w tych wiadomościach, jak również gdzie urządzenie to się znajdowało (najbliższe godzinie wizyty – godz. 13:56 „O co chodzi?” i 14:18 „Tak myc” – zał. 6 i 7), jak również tego czy rzeczywiście były pisane przez oskarżonego</p> <p>Sąd ustalił jednak, że nie świadczą one o tym, iż wszystkie powyższe czynności A. S. wykonywał osobiście. Z powyższych względów dokumenty te nie stanowiły podstawy ustalenia stanu faktycznego.</p>	

	informacja Policji o utracie i unieważnieniu dowodu osobistego oskarżonego (k. 118)	bez znaczenia dla sprawy: twierdzenie obrony, oparte na zeznaniach świadka P. B., opierało się na tym, iż to pracownik oskarżonego pojawił się w gabinecie lekarza sądowego po odbiór zaświadczenia, posługując się przy tym dowodem oskarżonego	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
#	Podstawa prawna warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd w pełni zaakceptował kwalifikację prawną czynu zaproponowaną przez Prokuratora. Odpowiedzialności karnej z art. 229 § 2 k.k. podlega ten, kto udziela albo obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji, jeśli czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi. Zachowanie oskarżonego bez wątpienia wypełniło			

**znamiona
zarzucanego mu
czynu.**

A. S. udał się do lekarza sądowego K. R., poinformował go, że potrzebuje od niego dokumentu poświadczającego, iż nie może stawić się na rozprawę następnego dnia i otworzył teczkę, w której w widocznym dla lekarza miejscu znajdowały się dwa banknoty o nominale 200 zł. K. R. pełnił funkcję lekarza sądowego, był zatem osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu art. 229 § 1 i 2 k.k. Stosownie bowiem do treści art. 115 § 19 k.k. osobą publiczną jest osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi.

W chwili popełnienia czynu A. S. był osobą dorosłą, która winna zdawać sobie sprawę z konsekwencji swego postępowania.

Sąd uznał, że postawa A. S., niekaranego dotychczas za przestępstwo umyślne, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie

popelni innego czynu zabronionego. Z powyższych względów Sąd uznał, że skazanie oskarżonego i wymierzenie kary stanowiłoby nadmierną surowość wymiaru sprawiedliwości w realiach tej sprawy. W ocenie Sądu wystarczające jest zastosowanie wobec oskarżonego środków, których orzeczenie z jednej strony umożliwi mu refleksję nad jego dotychczasowym postępowaniem i uświadomi, że każde naruszenie porządku prawnego skutkować będzie negatywnymi konsekwencjami, a z drugiej nie będzie stanowić dolegliwości nieproporcjonalnej do stopnia tego naruszenia i nie będzie stawiać oskarżonego w jednym szeregu z osobami, których postawa wskazuje na brak zdolności do właściwej oceny swojego postępowania wskazujący na konieczność wydania wyroku skazującego.

Środkiem spełniającym powyższe kryteria z pewnością będzie **warunkowe umorzenie postępowania** karnego wobec oskarżonego, z ustalonym na podstawie art. 67 § 1 k.k. **okresem trzech lat próby**. A. S. uniknie w ten sposób wyroku skazującego. Oskarżony

musi jednak mieć świadomość, iż powinien wykazać, że dokonana przez Sąd ocena jego zachowania, a także jego dotychczasowej postawy była właściwa. Oznacza to również, że oskarżony powinien zdawać sobie sprawę z tego, iż każde rażące naruszenie porządku prawnego będzie mogło skutkować podjęciem warunkowo umorzonego postępowania, a w razie popełnienia przez niego przestępstwa, będzie to obligatoryjne. W ocenie Sądu mając na uwadze okoliczności popełnienia czynu, ustalenie okresu próby na maksymalny przewidziany w ustawie okres, tj. 3 (trzech) lat będzie właściwe do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej ustalonej przy wyrokowaniu.

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

W punkcie II wyroku

na podstawie art. 67 § 3 k.k. nałożono na oskarżonego A. S. obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz

		<p>Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu powyższe orzeczenie jest zasadne biorąc pod uwagę, iż oskarżony powinien odczuć realną dolegliwość wynikającą z popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie sposób również stwierdzić, że spełnienie ww. obowiązku stanowiłoby nadmierną dolegliwość dla A. S. - oskarżony nie podał informacji o osiągniętych przez siebie dochodach, brak zatem podstaw do uznania, że wskutek wykonania orzeczenia jego sytuacja materialna ulegnie pogorszeniu nieproporcjonalnemu do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.</p>
<p>7. Koszty procesu</p>		
	<p>W punkcie III wyroku</p> <p>Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty. W ocenie Sądu A. S. w żaden sposób nie wykazał, że jego sytuacja materialna uzasadnia poniesienie kosztów postępowania wywołanego jego zachowaniem przez podatników.</p>	

1.Podpis	
-----------------	--